

POHOD MLADIH PLANINCEV NA SINJI VRH

Pisal se je 16. februar 2019, pri $-5\text{ }^{\circ}\text{C}$, ob 7. uri zjutraj, ko se je 57 mladih planincev vseh treh kočevskih osnovnih šol (z naše šole 20 mlajših in 7 starejših) odpeljalo raziskovat in prehodit novo planinsko pot. Zbrali smo se na dveh tradicionalnih zbirnih mestih, seveda pa ne sami, ampak ob usklajeni ekipi mentoric in vodnikov. Med vožnjo proti izhodiščni točki smo naše poglede usmerjali na Slivnico, notranjski Snežnik, elektro vetrnico, Nanos in po Rebrnicah v Vipavsko dolino.

Po dobrih dveh urah vožnje so bili želodčki naših planincev že pošteno lačni, kajti za večino je bil čas za prvi obrok dneva. Tako smo se v Ajdovščini okrepčali z dobrotami iz nahrbtnikov in se malo razgibali. Vodnica pa se je v tem času že pogovorila s planinskim vodnikom in prijateljem Mirkom, domačinom iz Ajdovščine, kot pravi sam. Pot smo vsi skupaj nadaljevali v smeri Col-Predmeja. Naša številčna skupina se je med vožnjo še malo povečala, pridružila se nam je znanka Špela, pod Sinjim vrhom pa še Damjan in dolgoletni znanec ter enkratni vodnik Bogdan, vedno pripravljen priskočiti na pomoč, kadar hodimo po teh krajih. V takšni zasedbi smo se za pohod pri božjem znamenju razdelili v dve skupini, mlajši in starejši mladi planinci, ter začeli šteti svoje korake na poti po robu Trnovskega gozda. Pod nami se je širil lep razgled na Vipavsko dolino z Ajdovščino, polja in vinograde, za nami pa sta ostajala Čaven in Golaki, ki smo ju osvojili že pred leti. Med hojo nas je ves čas spremljalo jasno nebo in žarki sonca. Da smo še vedno v času zime, so nas sem in tja spomnile zaplate snega, a teh je bilo res le za vzorec. Malo daljši postanek smo imeli pri hiši gospoda Nika, ki ima v neposredni bližini svojo lastno zvezdarno. Tam smo preko računalniškega sistema videli in izvedeli mnoge zanimivosti o zvezdah in vesolju. Gospod Niko nas je pospremil do Kamnitega polža, kakor ga imenujejo domačini, visokega stožca in Otlškega okna. Zelo doživeto in navdušujoče nam je pripovedoval o njunem nastanku. O možu Damjanu, ki je z golimi rokami kopal, valil in znosil na tisoče kamnov z dna zasute kotanje. Zlagal jih je v obliki spirale od vrha proti dnu vrtače. Več kot je bilo zloženega kamna v spiralo, niže se je lahko spuščal s svojim zidom. Večkrat je prespal kar v šotoru sredi gozda v bližini gradbišča in se vrnil domov, ko res ni več prenesel samote. Minilo je leto in zima in na pomlad je vse, kar je naredil, podrl. Ugotovil je, da spirala, ki si jo je začrtal s prostim očesom, ni geometrijsko natančno narejena. Natančneje načrtovano delo, ponovno kopanje in praznjenje vrtače, ko je z znojem močil kamenje, ki ga je nosil ali potiskal po bregu navzgor, je podaljševal in izdelal hiperbolično spiralo. S pomočjo očeta je na koncu spirale izdelal še 3,6 metra visok stožec. Z ljudsko pripovedjo o hudiču je malo naprej pozornost otrok usmeril v nastanek Otlškega okna, ki predstavlja lep kraški pojav in naravno znamenitost Slovenije.

V nadaljevanju poti smo večkrat prečili kamnite ograde med senožetmi, pašniki in njivami, levo in desno pa so naravo že krasili zvončki, žafrani in telohi. Naš cilj in gostišče na Sinjem vrhu smo že videli, a male in utrujene nogice so morale premagati še lep del asfaltne poti. Prijazni lastniki gostišča so na višini 1002 metra sprejeli naša naročila in nas lepo postregli. Ko smo napolnili izpraznjene baterije, smo zopet lažje razmišljali. Da pa ne bi šlo vse v pozabo, smo z orisi in vtisi s poti izpolnili planinske dnevnik.

V čudovitem sončnem in toplem dnevu, pri $18\text{ }^{\circ}\text{C}$, sredi zime po koledarju, je sledil spust po košenici čez drn in strn, kjer ni manjkalo otroškega vriska. Na cesti pa se je zopet vzpostavil red in v koloni smo drug za drugim sestopili do bližnjega parkirišča in naših dveh avtobusov. Poslovali smo se od prijateljev vodnikov, se zahvalili za pomoč pri vodenju, prijetno družbo in vse izrečene zanimivosti o krajih.

Mladi planinci smo v razgibani hoji gor – dol – gor – dol vse do 1000 metrov prehojene višinske razlike preživeli še en dan v naravi in ne za štirimi stenami ali pred elektronskimi napravami. To šteje in daje še večjo vrednost planinskemu pohodu.

Mentorica Melita Berlan